

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2107/2568

พนักงานอัยการสำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์ นาย ท.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 225, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4, ป.อ. มาตรา 295, ป.อ. มาตรา 78

ย่อ / หลักกฎหมาย

ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่าพยานหลักฐานของจำเลยไม่พอพียงว่าจำเลยทำร้ายผู้เสียหายเพื่อป้องกันตัวในชั้นอุทธรณ์จำเลยอุทธรณ์เพียงขอให้ลงโทษสถานเบาและรอกการลงโทษจำคุกเท่านั้น มิได้อุทธรณ์คำพิพากษาศาลชั้นต้นในข้อนี้แต่อย่างใด ข้อเท็จจริงในส่วนนี้จึงเป็นอันยุติ จำเลยไม่อาจยกขึ้นว่ากล่าวในชั้นฎีกาได้เพราะเป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลอุทธรณ์ ต้องห้ามมิให้ฎีกา ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ประกอบ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4 แม้ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นจะอนุญาตให้จำเลยฎีกาในปัญหาข้อนี้ก็หาก่อให้เกิดสิทธิแก่จำเลยในการฎีกาไม่ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยให้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295 จำเลยให้การต่อสู้อ้างเหตุป้องกัน ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295 (เดิม) ให้จำคุก 6 เดือน ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 4 เดือน จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ที่จำเลยฎีกาอ้างว่า การกระทำของจำเลยเป็นการป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมายนั้น เห็นว่า ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่าพยานหลักฐานของจำเลยไม่พอพียงว่าจำเลยทำร้ายนายทักษ์สิน ผู้เสียหาย เพื่อป้องกันตัว ในชั้นอุทธรณ์จำเลยอุทธรณ์เพียงขอให้ลงโทษสถานเบาและรอกการลงโทษจำคุกเท่านั้น มิได้อุทธรณ์คำพิพากษาศาลชั้นต้นในข้อนี้แต่อย่างใด ข้อเท็จจริงในส่วนนี้จึงเป็นอันยุติ จำเลยไม่อาจยกขึ้นว่ากล่าวในชั้นฎีกาได้เพราะเป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลอุทธรณ์ ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4 แม้ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นจะอนุญาตให้จำเลยฎีกาในปัญหาข้อนี้ ก็หาก่อให้เกิดสิทธิแก่จำเลยในการฎีกาไม่ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยให้ คงมีปัญหที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยเพียงว่ามีเหตุสมควรลงโทษสถานเบาและรอกการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยหรือไม่ เห็นว่า จำเลยใช้ไม้หน้าสามฟาดผู้เสียหายที่ศีรษะด้านซ้าย 1 ครั้ง และชกต่อยที่บริเวณใบหน้าของผู้เสียหายหลายครั้ง มีบาดแผลฉีกขาดที่ศีรษะด้านซ้ายยาว 5 เซนติเมตร ลึกถึงกะโหลกศีรษะ เป็นเหตุให้ผู้เสียหายได้รับอันตรายแก่กาย แสดงว่าจำเลยใช้ไม้ฟาดผู้เสียหายที่ศีรษะซึ่งเป็นอวัยวะสำคัญอย่างแรง ทั้งหลังเกิดเหตุก็ไม่ปรากฏว่าจำเลยได้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสียหาย อันเป็นการรู้สำนึกความผิดและพยายามบรรเทาผลร้ายแต่อย่างใด ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามศาลชั้นต้นให้ลงโทษจำเลย

หลังลดโทษแล้ว จำคุก 4 เดือน โดยไม่รอการลงโทษให้แก่จำเลยนั้นนับว่าเหมาะสมแก่พฤติการณ์
แห่งรูปคดีแล้ว ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

วงศ์พร จิระภาค · จรรยา จิระเรืองรัตน · ประทีป เหมือนตอย

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th ·
<https://thaideka.online/deka/2107/2568>